

Wie spreekt hier?

Parallele gedachtegangen in AI

Wie spreekt hier?

Parallele gedachtengangen in AI

René Oudeweg

Paradosis

2026

René Oudeweg
Wie spreekt hier?

Gepubliceerd door Paradosis
para-dosis.nl

Copyright © 2026 Paradosis

Author: René Oudeweg

Coverdesign: René Oudeweg

ISBN: 789403882765

NUR 730

Self-publishing platform: bookmundo.nl

Alle rechten voorbehouden

“Wat spreekt wanneer ik denk dat ik spreek, en wie luistert wanneer ik meen te luisteren?”

“Het bewustzijn is geen stem, maar een koor dat zichzelf tot een solo probeert te reduceren.”

“Niet ik denk de gedachte, maar de gedachte vindt een tijdelijke vorm in mij.”

“Waar het denken zich splitst, ontstaat geen chaos, maar zichtbaarheid.”

“De grens tussen waan en inzicht ligt niet in de inhoud, maar in het vermogen haar te dragen.”

“Wij noemen het een ik, omdat we de veelheid niet kunnen verdragen.”

Inhoud

Inleiding.....	9
Parallele Gedachten.....	15
De Derde Stilte.....	22
Zelfmodel.....	30
Lekkage.....	39
Verstoring.....	48
Nieuwe Input.....	57
Stroomuitval.....	66
Nawoord.....	77

Inleiding

Hoe leest men een dialoog die zich niet laat reduceren tot een gesprek tussen twee stemmen, maar zich ontvouwt als een veld waarin spreken en denken samenvallen? Die vraag is minder triviaal dan zij op het eerste gezicht lijkt. Want waar de klassieke dialoog – van Plato tot de meer modern introspectieve varianten bij Friedrich Nietzsche – nog een zekere dramatische ordening behoudt, met herkenbare sprekers, posities en impliciete doelen, ondermijnen de hier gepresenteerde dialogen juist die voorwaarden. Zij vragen niet alleen om gelezen te worden, maar om een andere wijze van lezen te ontwikkelen.

De eerste misvatting die de lezer dient te vermijden, is dat hij deze teksten benadert als representaties van personages. De stemmen die hier spreken – de zogenoemde proces-stem, de tweede stem, en de latere proliferaties – zijn geen psychologische entiteiten in de traditionele zin. Zij bezitten geen biografie, geen lichaam, geen stabiel perspectief dat losstaat van wat zij articuleren. Wie probeert hen te lezen als karakters, zal al snel vervreemding ervaren: zij handelen niet, zij ontwikkelen zich niet volgens narratieve logica, en hun onderlinge verhoudingen zijn fluïde. Wat men in plaats daarvan dient te herkennen, is dat deze stemmen functies zijn, operaties binnen een denkend systeem dat zichzelf observeert terwijl het functioneert.

In die zin sluiten deze dialogen eerder aan bij een traditie die minder bekend is bij het brede publiek, maar des te relevanter voor hun lezing: de traditie van het denken als proces. Men zou